

de bırakılmıştı. Ancak bunlar eskisinden farklı olarak arazilerinde ettikleri mahsulün vergilerini vermekle yükümlü kılınmışlardı. Sırbistan ve Makedonya'da ise baştinalar voynuk* statüsündeki gayri müslimlerin elinde olup eski asalet sınıfı ile ilgisi bulunmamaktaydı.

Osmanlılar devrinde baştina adı ile tassarruf bakımından birbirinden ayrı iki çeşit arazi parçası kastedilmektedir. Bunlardan ilki raiyyet baştinası, diğeri ise askerî hizmet sınıflarına ayrılan baştinalar. Gayri müslim raiyyetin elindeki baştinaların Osmanlı genel arazi sistemi içindeki çiftliklerden esas itibarıyla bir farkı yoktu. Tek fark bunların hıristiyan raiyyetin elinde bulunması ve haraca bağlı olmasıydı. Bu gibi topraklara ayrıca haraçlı baştina adı da verilmekteydi.

Genellikle normal bir çiftlikten daha geniş toprakları içine alan baştina, Osmanlı kanunnâmelerinde "ziraat olunan yer" ifadesiyle müslümanların elindeki çiftliklere benzer şekilde tarif edilmektedir. Bu topraklar babadan oğula geçer ve sipahi ondan tapu resmi alamazdı. Ancak ölen baştina sahibinin oğlu yoksa kızı ve diğer akrabası bu topraklarda hak iddia edemezdi. Sipahi bu şekilde boşalan baştinayı bir başkasına tapu ile verirdi. Fakat oğlu olmaksızın ölen baştina sahibinin toprağı üzerindeki değirmen, bağ, bahçe ve ev vârisleri olan akrabalarına kalırdı. Eğer ölen baştina sahibinin kızı veya diğer akrabası herhangi bir şekilde toprağı ele geçirip boş bırakmamış ve vergilerini muntazaman ödemişse o vakit sipahi bunlara müdahale edemezdi. Ayrıca baştinası babasından intikal eden oğul bu toprakları bölüp başkalarına satamazdı. Devlet esas olarak bu tip toprakların parçalanmamasını ve asıl şekli ile korunmasını benimsemişti. Hatta herhangi bir yolla parçalanma olursa bu parçalar birleştirilir, bir bütün halinde sipahi tarafından bir başkasına tapu ile verilirdi. Osmanlı öncesi uygulamalarının bir devamı olarak Sofya kanununa göre baştina sahibi yetiştirdiği mahsulün öşrünü verdikten sonra ayrıca ek olarak 2'şer kile buğday ve arpa vermekle mükellefti. Yine her baştina başına 10 akçe otlak resmi, 2 akçe bostan resmi, 2 akçe kenevir resmi ödeniyordu. Baştinada beslenen domuzların ikisi için 1 akçe verilirdi. Fakat bu yalnızca Sofya ve civarına mahsus bir uygulama idi, diğer yerlerde farklılıklar vardı. Meselâ Ohri'de ek olarak yalnızca baştina başına otlak ve bostan ver-

gileri alınıyordu. Baştina sahibi ziraat yapmayıp toprağını özürsüz olarak boş bırakır ve bunu itiyat haline getirirse ondan bedel-i ispençe* ve diğer mahsul bedeli olarak 150 akçe istenirdi. Eğer baştina sahibi baştinasını bırakırsa o takdirde sipahi bunu bir başkasına verebilirdi.

Askerî statüdeki voynuk, doğancı, yuvacı, martolos gibi zümrelerin ellerindeki baştinalar reâyâ baştinalarından farklı bir özellik gösteriyordu. Bunlardan voynuklar baştinaların mahsulü ile geçinirler ve hizmetleri karşılığı öşür ve rüsüm vermezlerdi. Bilhassa Makedonya ve Sırbistan'daki bu tür voynuk baştinaları fehtiden önce de mevcuttu. Osmanlılar askere duyulan ihtiyaç dolayısıyla Sırp baştinalarını muhafaza etmişlerdi. Voynuk defterlerinden anlaşıldığına göre bu baştinalar büyük çiftlikler şeklindeydi. Meselâ Alacahisar ve Köstendil'deki bazı baştinalar altı tarla, bir çayır, iki bostan, dokuz bağ, bir bahçe ve bir harmandan ibaret olup bazılarında değirmen ve meyve ağaçları da vardı. Kanunnâmelere göre voynuklardan öşür, kovan öşrü, hınzır resmi ve 100 koyuna kadar ganem resmi alınmazdı. Eğer voynuklar timar toprağındaki bir baştinayı ekerlerse o zaman ettikleri yerin sipahisine gerekli vergileri ödemekle yükümlü bulunurlardı. Doğancı ve yuvacı statüsündeki gayri müslimlerse hizmetleri karşılığı avâriz* vergilerinden muaf olmakla beraber baştinalarında yetiştirdikleri mahsulün öşrünü verirdi. Martolos denilen Osmanlı hizmetindeki hıristiyan muhafız ve akıncıların bazılarının da baştinaları vardı.

Ayrıca İstanbul ortakçılar kanununda, ortakçılık statüsündeki hıristiyan kullanımların ellerinde bulunan topraklar da baştina adı ile belirtilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Hicrî 835 Tarihli Sûret-i Defter-i Sancak-ı Arvanid (nşr. Halil İnalıcık), Ankara 1954, s. XXIX-XXX; Nicoara Beldiceanu, *Code de Lois Coutumières de Mehmed II: Kitâb-ı Qavânin-i 'Os-mânî*, Wiesbaden 1967 (faksimile), vr. 28°, 31°; Avni Ömer, "Kânûn-ı Osmânî Mefhûm-ı Defter-i Hâkânî" (nşr. İsmail Hakkı Uzunçarşılı), *TTK Belleten*, XV/59 (1951), s. 398; Barkan, *Kanunlar I*, s. 59, 94, 96, 252-254, 265, 280, 293-295, 311, 331, 921; a.m.f., "Timar", *İA*, XII/1, s. 299; Halil İnalıcık, *Fatih Devri Üzerinde Tetkikler ve Vesikalar I*, Ankara 1954, s. 171-175; Yavuz Ercan, *Osmanlı İmparatorluğunda Bulgarlar ve Voynuklar*, Ankara 1986, s. 54-90; Ciro Truhelka, "Bosna'da Arazi Meselesinin Tarihi Esasları" (trc. C. Köprülü), *THTM*, I (1931), s. 54-57, 61-64; İlhan Şahin, "Tîmâr Sistemi Hakkında Bir Risâle", *TD*, XXXII (1979), s. 930.

FERİDUN EMECEN

BAŞVEKÂLET ARŞİVİ

(bk. BAŞBAKANLIK OSMANLI ARŞİVİ).

BAŞVEKİL

Osmanlı İmparatorluğu'nda XIX. yüzyılda sadrazamlar, Türkiye Cumhuriyeti'nde ise bir müddet hükümet başkanları için kullanılan resmi unvan.

Sultan II. Mahmud devlet teşkilâtında giriştiği islahat sırasında Sadrazam Rauf Paşa'nın unvanını 30 Mart 1838 tarihli bir hatt-ı hümayunla "başvekil" olarak değiştirdi. Bu unvan padişahın ölümden sonra 3 Temmuz 1839'da Hüseyin Paşa'nın sadrazam tayin edilmesiyle sona erdi. Sultan II. Abdülhamid'in 4 Şubat 1878'de Ahmed Vefik Paşa'yı "başvekil" tayin etmesi ise Osmanlı Devleti'nde 1876'dan beri yürürlükte bulunan Meşrutiyet'in bir gereği sayılabilir. Gerçekten Ahmed Vefik Paşa bu makamı "mes'ûliyyet-i vükelâ" usulünün memlekette yerleşmesi için sadâretin başvekillete değişmesi şartıyla kabul etmişti. Ancak padişah 14 Şubat 1878'de Meclis-i Meb'ûsan'ı dağıttığı halde başvekilliği kaldırmadı. 18 Nisan 1878'de Ahmed Vefik Paşa'nın yerine tayin ettiği Sâdık Paşa da aynı unvanı kullandı. 28 Mayıs 1878'de Mütercim Rüsdü Paşa sadrazam tayin edildiği zaman başvekillik unvanı kaldırıldı. Abdülhamid, Tunuslu Hayreddin Paşa'yı "mes'ûliyyet-i vükelâ" usulüne taraftarlığı yüzünden sadâretten uzaklaştırdığı halde halefi Ârifî Paşa'yı 29 Temmuz 1879'da başvekil sıfatıyla tayin etti. Ondan sonra tayin edilen Said, Kadri, Abdurrahman ve Ahmed Vefik paşalar da başvekil unvanını kullandılar. Başvekil unvanının kullanılması bu üçüncü dönemde öncekilerle nisbetle daha uzun sürmüş ve Küçük Said Paşa'nın 3 Aralık 1882'de sadrazamlığa tayinine kadar üç buçuk yıl devam etmiştir.

I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı Devleti'nin yenilmesi üzerine İstanbul hükümetinin ülke bütünlüğünü korumada âciz kalması, Anadolu'da Mustafa Kemal Paşa'nın öncülüğünde Millî Mücadele'nin başlamasına sebep olmuştur. 23 Nisan 1920'de Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi açılmış ve işleri yürütmek için üyeleri meclis tarafından seçilen İcra Vekilleri Heyeti kurulmuştur. Meclis reisi İcra Vekilleri Heyeti'nin de başıydı. Bu

hükümet tarzı, 10 Ocak 1921 tarihli teşkilât-ı esâsiyye kanunu ile düzenlendi. Millî Mücadele zaferle neticelendikten sonra 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilân edildiği gün Türkiye Büyük Millet Meclisi teşkilât-ı esâsiyye kanununun bazı maddelerini değiştirdi. 12. maddeye göre cumhurreisi tarafından seçilecek olan başvekil diğer vekilleri belirleyecekti. 20 Nisan 1924 tarihli anayasada bu hüküm 44. maddede aynen kalmış, 45. maddede de İcra Vekilleri Heyeti'ne başvekilin başkanlık edeceği açıklanmıştır. 10 Ocak 1945'te anayasanın dili sadeleştirilince başvekil unvanı "başbakan"a çevrilmiştir. 1961 ve 1982 anayasalarında başbakanın görev, yetki ve sorumlulukları çeşitli maddelerde belirtilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Cevdet, *Tezâkir*, IV, 207, 215; Lutfî, *Târih*, VI, 38-39; Abdurrahman Şeref, *Târih Mûsâhaberleri*, İstanbul 1339, s. 264-266; Uzunçarşılı, *Merkez-Bahriye*, s. 179; Karal, *Osmanlı Tarihi*, V, 152; VI, 123; VIII, 268-273, 289; C. V. Findley, *Bureaucratic Reform in the Ottoman Empire*, Princeton 1980, s. 140-141, 168, 242, 246; *Türkiye Cumhuriyeti, 1924, 1961, 1982 Anayasası* (haz. Ayhan Yalçın), İstanbul 1982, s. 27-29, 128-129, 261-264.

ERCÜMENT KURAN

BATAİH

(bk. BATİHA).

BATAİHIYYE

(bk. RİFÂIYYE).

BATALYEVS

İspanya'nın
Extremadura bölgesinde bir şehir.

Aynı adlı ilin merkezi olan Batalyevs (bugünkü Badajoz), Portekiz sınırının yakınında Vâdi Âne (Guadiana) ırmağının güney kıyısında kurulmuştur. İspanya ile Portekiz arasında stratejik bakımdan önemli bir mevkiye bulunan şehir, Madrid'i Lizbon'a bağlayan ana yol üzerinde ticaret, turizm ve sanayi merkezidir. 1982 sayımına göre nüfusu 102.615'tir.

Romalılar zamanında Pax Augusta veya Butoa adlı bir köy olan Batalyevs Gotlar zamanında Roma Krallığı idaresindeki Merida (Mârîde) şehrine bağlı bir bölge idi. İslâm'ın ilk devirlerinde Endülüs'ün batı kısmının merkezi oldu ve el-Beşernel adıyla anıldı. Batalyevs isminin müslümanlar tarafından kullanılışı, Abdurrahman b. Mervân el-Cilîkî'nin Mu-

ammed b. Abdurrahman el-Evsat'a baş kaldırıp bölgeye hâkim olduğu zaman ortaya çıktı (261/875). Batalyevs Cilîkî zamanında şehir haline gelecek şekilde yeniden imar edildi; etrafı surlarla çevrildi ve ortasına bir cami yapıldı. Bu dönemde parlak bir hayat yaşayan şehir bölgenin merkezi oldu. Cilîkî'nin ölümünden sonra onun soyundan gelen üç emîr peşpeşe bölgenin yönetimini ellerinde tuttular. 317 (929) yılında Endülüs Emelî Halifesi III. Abdurrahman (912-961) Batalyevs'i Kurtuba Devleti'nin topraklarına kattı ve birçok bina inşa ederek şehrin gelişmesini sağladı.

Endülüs Emevîleri'nin zayıflamaya başlamasıyla II. Hakem'in kölesi Sâbûr es-Saklebî Kurtuba'da ayaklanarak Batalyevs dahil bütün batı bölgesini hâkimiyetine aldı (403/1012-13). Onun ölümünden (413/1022) sonra ise bölgeyi Berberî Miknâse kabilesinden İbnü'l-Eftas lakabıyla anılan Abdullah b. Muhammed b. Mesleme (1022-1045) ele geçirdi ve Eftasiler Emirliği'ni kurarak (418/1027) Batalyevs'i bu emirliğin merkezi yaptı. Ölümünden sonra emirlik, âlim ve cesur bir kimse olan oğlu Ebû Bekir Muhammed el-Muzaffer'in (1045-1068) yönetimine geçti. Tarih ve edebiyat sahalarında el-Muzafferî lakabıyla elli bölümlük bir kitap yazan Ebû Bekir Muhammed bölgede Eftasiler Emirliği'ni güçlendirdi. Onun vefatı üzerine Batalyevs iki oğlu Yahyâ ve Ömer arasındaki kavgalara sahne oldu. Bu kavgalar Yahyâ'nın ölümüyle (473/1081) sona erince bölgenin hâkimiyeti Mütevekkil diye bilinen Ömer'in eline geçti. Mütevekkil emirliğin merkezi haline getirdiği Batalyevs'i güzel ve büyük binalarla imar etti. Şehir onun zamanında ilim ve sanat merkezi oldu. Mü-

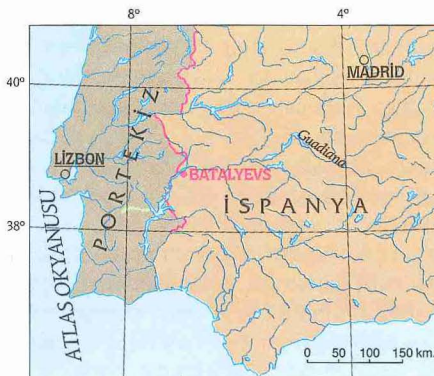
tevekkil'in hâkimiyeti 1094 yılına kadar devam etti. Bu tarihte Mütevekkil şehri kuşatan Murâbıtlar karşısında güçsüz kalınca Portekiz Kralı VI. Alfonso'dan yardım istedi. Ancak bu hareketi Batalyevs halkını kızdırdı ve halk şehri Murâbıtlar'a teslim etti. Murâbıt kumandanı Sîr b. Ebû Bekir'in Mütevekkil ile ailesini öldürtmesiyle Eftasiler'in hâkimiyeti sona erdi (1094). Murâbıtlar'ın hâkimiyetinden sonra bölge, Endülüs'ü ele geçiren Muvahhidler'in idaresine girdi ve bu dönemde Batalyevs, Portekiz ve Kastilyalılar'ın saldırılarına karşı bir set durumuna geldi. 1228'de Portekiz Kralı VII. Alfonso'nun şehri kuşatıp ele geçirmesiyle müslümanların buradaki hâkimiyeti de son bulmuş oldu. Portekizler'in eline geçtikten sonra müslümanların çoğu bölgeyi terketmek zorunda kaldı ve iskân edilen yerlilerle şehir tekrar hıristiyanlaştırıldı.

İdrîsî'nin naklettiğine göre müslümanların hâkimiyetinde bulunduğu sürece Batalyevs düzenli sokaklara, sağlam kalelere sahip mâmur bir şehirdi; ayrıca müslümanlar Vâdi Âne nehri kıyısında da yüksek bir kale inşa etmişlerdi (421/1030). Şehirde yapılan birçok camiden günümüze sadece İbn Şübûk Mescidi ulaşmıştır; surlar ise harabe halindedir. Batalyevs'te İslâm hâkimiyeti sırasında pek çok âlim yetişmiştir. Bunlar arasında en önemlileri İbnü's-Sîd el-Batalyevsî (ö. 521/1127) ile Ahmed b. Muhammed b. İbnü'l-Arîz el-Bekrî'dir (ö. 621/1224).

BİBLİYOGRAFYA :

İdrîsî, *Şifâtü'l-Mağrib*, s. 179, 180, 181; Himyerî, *er-Ravzü'l-mî'târ* (trc. İhsan Abbas), Beirut 1975, s. 93; Makkarî, *The History of Mohammedan Dynasties in Spain: Extracted from the Nafhu-t-tib* (trc. Pascual de Gayangos), Delhi 1984, I, 61, 369; II, 256, 522; A. G. Palencia, *Târîhu'l-fikri'l-Endelüst* (trc. Hüseyin Münis), Kahire 1955, s. 118-122; Dozy, *Spanish Islam*, s. 312-314, 716; Şevki Dayf, *el-Muğrib fî hule'l-Mağrib*, Kahire 1978, I, 360-378; *The Statesman's Yearbook 1984-85* (ed. J. Paxton), London 1984; *Géographie d'Aboulféda*, II/2, s. 247; D. Wasserstein, *The Rise and Fall of the Party Kings*, New Jersey 1985, s. 84-85, 129-130; Seyyid Abdülazîz Sâlim, *Fî Târîhi ve hadâreti'l-İslâm fî'l-Endelüs*, İskenderiye 1985, s. 101-105; Receb Muhammed Abdülhalîm, *el-'Alâkât beyne'l-Endelüsî'l-İslâmiyye ve İsbân-ya'n-Naşrâniyye*, Kahire, ts. (Dârü'l-Kütübî'l-İslâmiyye), s. 368-373; C. Picard, "La fondation de Badajoz per Abd Al-Rahman Ibn Yunus Al-Jilliki (Fin IXe siècle)", *REI*, XLIX/2 (1981), s. 215-229; *Mu.M*, s. 100-101; C. F. Seybold, "Badajoz", *IA*, II, 191-192; a.m.f. — A. Huici-Miranda, "Batalyevs", *ÜDMİ*, IV, 607-609; a.m.f.ler, "Batalyaws", *EI²* (İng.), I, 1092.

Batalyevs

RIZA KURTULUŞ